

Op dit portret staat een jonge vrouw die vol verlangen naar de rechterbovenhoek van het frame kijkt.

Dit portret is zwart-wit, net als bijna al mijn andere werken.

De lichtere tinten van haar gladde huid en golvende haar, dat tot over haar schouders reikt, worden geneutraliseerd door een diepe zwarte achtergrond en haar donkere top.

Ze heeft haar hoofd iets naar links gekanteld en kijkt naar rechts door haar hoofd een beetje over haar schouder te draaien.

Ze heeft volle donkere wenkbrauwen en volle lippen en haar linkeroog, voor ons aan de rechterkant, kijkt vol vertrouwen de verte in. Ze heeft geen rechteroog.

De foto vormt een symfonie van licht en schaduw die strijden om overmacht.

De lichtste gebieden zijn haar gezicht, het puntje van haar neus en haar schouder, die zich rechts naast het midden bevindt.

Haar donkere top en haar nek, waar het licht niet bij kan komen, lijken bijna net zo zwart als de zwarte achtergrond.

Ik ben Ian Treherne.

Ik ben slechtziend en doof doordat ik geboren ben met het syndroom van Usher (RP Type 2). Ik heb deze foto van Olivia Deane, dit model met een beperking, gemaakt met de Canon 7D- camera en een 17-40mm-lens.

Ik heb het altijd geweldig gevonden om een foto te zien, vooral in zwart-wit, omdat de monochrome tinten zorgen voor een gevoel van tijdloosheid.

Toen ik 15 was, kreeg ik van de artsen te horen dat ik mijn gezichtsvermogen aan het verliezen was. Dit had grote impact op mij.

Ik werd bang, maar had ook het gevoel dat ik nog zo veel mogelijk moest bekijken en doen zolang het nog kon.

Door mijn doorzettingsvermogen, moed en vastberadenheid streefde ik mijn droom na om fotograaf te worden.

Ik leerde met vallen en opstaan, leerde het mezelf aan en liet me inspireren door de grote fotografische kunstenaars van de eeuw, zoals Nadar.

Slechtziend zijn is een onzekere weg, letterlijk en figuurlijk.

Ik voel me kwetsbaar en ik moet harder werken dan anderen om mijn rol als mens te vervullen en om deel te nemen aan het leven en de maatschappij.

Ik zie en voel de wereld anders door mijn beperkte zicht, ik ervaar de werkelijkheid in het donker en gebruik mijn zintuigen om me door de uitdagingen van het leven te leiden.

Mijn fotografie is ongelooflijk belangrijk voor me omdat het me helpt om in contact te komen met mensen.

Mijn begrip van de wereld en de worstelingen van het slechtziend zijn, worden door de lens geleid om het beste in het model naar boven te halen en een oprecht portret van iemand met een authentiek gevoel te creëren. De keuze voor zwart-witfotografie komt voort uit het kijken naar stomme films in mijn kindertijd.

Ik ben doof geboren en voelde me aangetrokken tot films zonder woorden.

Ik concentreerde me op de bewegende afbeeldingen en het beeldmateriaal. Mijn liefde voor film werd steeds groter, waardoor ik films noir ging kijken van iconische regisseurs als Orson Welles, Carol Reed en David Lean.

Vervolgens raakte ik in de ban van het werk van moderne grootheden als Stanley Kubrick, Martin Scorsese en Wes Craven en bestudeerde ik hun camerawerk en cinematografie.

Ik ben ook kleurenblind, maar zelfs als ik dat niet was, zou ik me aangetrokken voelen tot zwart-witfotografie.

Je kunt de ruis van kleuren weglaten en je richten op het contrast, de middentonen en de hooglichten die de vormen en ideeën van een foto vormen.

In portretfotografie brengt de kracht van de persoonlijkheid het karakter van het onderwerp over, waardoor het gewone iets buitengewoons wordt.

Ik hoop dat je dit ervaart bij Olivia's portret.

Ze is net moeder geworden van een jongetje genaamd Kaito. Ze is haar rechteroog verloren toen ze 14 was door een vorm van kanker die retinoblastoom heet.

De ziekte komt meestal voor bij kinderen jonger dan vijf jaar. Zij is daarom de oudste persoon ooit bij wie deze zeldzame ziekte is vastgesteld.

Olivia vertelde me dat ze haar ontbrekende oog het mooiste vindt aan zichzelf.

"Het heeft me gestimuleerd om alle dingen te doen die ik de afgelopen jaren heb gedaan", zei ze.

"Het heeft me gelukkiger gemaakt dan ik ooit ben geweest."

"Ik heb deze foto 'Future' (toekomst) genoemd vanwege Olivia als persoon en wat ze wil bereiken.

Ze vertelde me over hoe ze andere mensen met beperkingen wilt inspireren en aanmoedigen om hun verschillen en uitdagingen te omarmen.

Ze wil eigenlijk de maatschappij waarin we leven moderniseren en een toekomst creëren waar de volgende generatie trots op zal zijn.

Net als Olivia heb ik mijn beperking omarmd en maak ik het onderdeel van mijn werk.

Ik noem mezelf 'de blinde fotograaf'. Niet alleen om te inspireren, maar ook om de kijk van de maatschappij op blinden en slechtzienden te veranderen.

Ik wist dat ik de maatschappij aan het denken zou zetten, omdat dit niet in het standaardplaatje past.

Ik wil andere blinden inspireren die er misschien weleens over hebben nagedacht om te gaan fotograferen, maar bang waren dat ze hun creativiteit niet 'mochten' uitoefenen uit angst voor stereotypen en percepties.

Blindheid is een spectrum.

Het meest voorkomende stereotype is gebaseerd op een klein percentage dat vaak wordt ondervraagd en beoordeeld op wat ze doen door de maatschappij.

Als blind persoon word je continu in hokjes geplaatst.

Op dezelfde manier waarop Olivia heeft leren omgaan met haar beperking, heeft mijn rebelse aard er altijd voor gezorgd dat ik me niet liet leiden door de percepties van anderen.

Ik kan niet ontkennen dat slechtziend zijn moeilijk is, maar ik krijg overal inspiratie.

Niet alleen van fotografen, maar ook van paralympiërs.

Wat we gemeen hebben is dat ze een andere manier van denken gebruiken om de regels te veranderen en de stereotypen te doorbreken die in de maatschappij op de loer liggen.